

човек, носеше си и лятно време антеришка под френските грехи. „Зиме хляб носи, лете грехи носи“, казват старите хора; тъй прави и бай Ганьо.

— Седнах да се позакърпя малко — каза той сконфузено.

— Ти някакъв гжеб си пришибаш, трябва да си ударил нещо от розовото масло — позех аз шеговито.

— Кой, аз? Яланъш си! Защо ми е тук гжеб? Джебове мно-о-го, само пари да има. Няма гжеб, няма нищо, ами беше се поразпрала малко грешката ми, та турих едно парцалче... Ти де беше? На разходка ли? Добре си направил.

— Ти не ходи ли, бай Ганьо, да се разходиш, да видиш Вена?

— Какво ще ти гледам на Вената, град като град, хора, къщи, салтанати. И дето отидеш, все гут моргин, все пари искаш. Защо ще си даваме паричките на немците, и у нас има кой да ги яде...

II. БАЙ ГАНЬО В ОПЕРАТА

Аз склоних бай Ганя да се разходим до операта и да си вземем билети за вечерта. Дабаха балета Риррепfee и не помня още какво. Минахме гръцкото кафене, завихме към кафе Мендл, дето се събираш българите, и се упътихме към църквата „Св. Стефан“. Тук на площада поканих бай Ганя да се отбием в една сладкарница, като не предпологах, че характерът на Дон Жуан може да влезе под кожата на бай Ганя. Но цивилизацията какви чудеса не прави! Трябба да ви кажа, че аз се учех тогава във Вена; бях си ходил по ваканциите и се връщах сега, та по пътя за Вена се запознахме с бай Ганя. В тази слад-

карница аз ходех често и много добре се познавах с касиерката, една хубавица и весела мома, весела, но се държеше добре и не допукаше волности. И, представете си, господо, близаме ний с бай Ганя в сладкарницата, приближаваме се до бюфета, момата ме поздравява весело с добре дошъл, аз ѝ отговарям с някоя игриви любезности и се връщам да си избера нещо сладко, и в това време един негодующ писък оглуши цялото заведение...

— Какво стана, бай Ганьо, ти ли ѝ направи нещо? — извиках аз тревожно и сърдито.

— Не съм бе, брате, какво съм ѝ направил — отговори сплелено бай Ганьо, с разтреперан глас.

Момата, разсърдена до висша степен, с пламнало лице, с висок глас ми разправи, че бай Ганьо я окърбил с действие, похванал я и не само я похванал, ами си избъртял ръката със стиснати зъби. Тя искаше да вика полицейския. Скандал!

— Скоро да се махаш оттук, бай Ганьо; ако те свари полицейският, работата е слукана, върви нагоре, аз ще те спигна — извиках аз с престорено негодувание и малко остана да се изсмея, като гледах прагикомичната фигура на бай Ганя.

— Какво ми се перчи! — каза с кураж бай Ганьо на излизане. — Санким честна ли е? Знам ги аз туркашите жени. Покажи ѝ кесията — изведнъж гут моргин, ама не е прост бай ти Ганьо!...

Съдено ми било впечатленията на този ден да приключо с още едно приключеницие, героят на което беше пак нашият бай Ганьо. В операта дабаха, както ви казах, балета Риррепfee. Ние замахме седалища в партера. Театърът беше пълен. Бай Ганьовите бозави грешки се хвърлеха в очи като конспраст с обичия тъмен фон на костюмите. Дигна се